

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 18. siječnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Jona: nada i molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Svetom se pismu, među Izraelovim prorocima, ističe jedna proročka ličnost koja pomalo odudara od drugih, prorok koji pokušava pobjeći od Gospodinova poziva odbijajući staviti se u službu Božjeg plana spasenja. Riječ je o proroku Joni, o kojem se govori u knjižici od svega četiri poglavlja, nekoj vrsti vrlo poučne prispodobe o milosrđu Boga koji oprašta.

Jona je prorok "izlaska" i prorok u bijegu! On je prorok izlaska kojega Bog šalje "na periferiju", u Ninivu, da obrati žitelje toga velikog grada. Ali Niniva, za Izraelca kao što je Jona, predstavljala je prijetecu stvarnost, neprijatelja koji dovodi u opasnost sâm Jeruzalem, te ga stoga treba uništiti, a nipošto spašavati. Stoga, kad Bog šalje Jonu propovijedati u tome gradu, prorok, koji zna Gospodinovu dobrotu i njegovu želja da oprašta, pokušava izbjeći svoju zadaću i daje se u bijeg.

Tijekom svog bijega, prorok stupa u dodir s poganima, mornarima na brodu na koji se ukrcao kako bi pobjegao od Boga i njegova poslanja. On bježi daleko, jer Niniva se nalazila na području Iraka a on bježi u Španjolsku, bježi zaozbiljno. Upravo ponašanje tih pogana, kao i kasnije stanovnika Ninive, omogućuje nam danas nakratko razmišljati o nadi koja se, u susretu s opasnošću i smrću, izražava u molitvi.

Naime, tijekom putovanja morem, izbija strašna oluja, a Jona silazi u potpalublje i prepušta se snu. Mornari pak, uvidjevši da im prijeti propast, "svaki zazva svoga boga": bili su pogani (*Jon* 1, 5). Kapetan broda budi Jonu riječima: "Što spavaš kao zaklan? Ustaj i prizivlji Boga svojega! Možda će nas se sjetiti bog taj da ne poginemo" (*Jon* 1, 6).

Reakcija ovih "pogana" je ispravna reakcija na smrt, na opasnost, jer tada čovjek proživljava potpuno iskustvo vlastite krhkosti i vlastite potrebe za spasenjem. Instinktivni užas umiranja otkriva čovjeku potrebu da polaže svoju nadu u Boga života. "Možda će nas se sjetiti bog taj da ne

poginemo": riječi su to nade koja postaje molitva, ona prošnja puna tjeskobe koja se silazi sa čovjekovih usana pred neposrednom smrtnom opasnošću.

Mi previše olako zaziremo od toga da se obraćamo Bogu u potrebi kao da se radi o koristoljubivoj i samim tim nesavršenoj molitvi. Ali Bog poznaje našu slabost, zna da ga se spominjemo da bismo tražili od njega pomoć, te blagim osmijehom oca Bog odgovara milostivo.

Kad se Jona, priznavši vlastite odgovornosti, dao baciti u more da spasi svoje suputnike, oluja se smiruje. Predstojeća smrtna pogibelj navela je te pogane na molitvu i dovela do toga da je prorok, usprkos svemu, ostvario svoj poziv služenja drugima prihvativši se žrtvovati za njih, i sad dovodi preživjele do priznavanja pravog Gospodinu i hvale. Mornari, koji su obuzeti strahom u molitvi se obraćali svojim bogovima, sada, s iskrenim strahom Gospodnjim, prepoznaju pravoga Boga te prinose žrtve i čine zavjete. Nada, koja ih je potakla na molitvu da ne umru, pokazuje se još snažnijom i izjedruje stvarnost koja nadilazi ono čemu su se nadali: ne samo da ne pogibaju u oluji, već se otvaraju priznavanju jedinoga i pravoga Gospodara neba i zemlje.

Kasnije će također stanovnici Ninive, suočeni s mogućnošću uništenja, moliti, potaknuti nadom u Božje oproštenje. Činit će pokoru, zazivati Gospodina i njemu se obratiti, počevši od kralja, koji je poput zapovjednika broda izrazio nadu govoreći: "Tko zna, možda će se povratiti Bog [...] da ne izginemo?" (*Jon* 3, 9). I njih, kao i posadu u oluji, suočavanje sa smrću i izbavljenje iz nje dovodi do istine. Tako, po Božjem milosrđu, a još više u svjetlu vazmenog otajstva, smrt može postati, kao što je to bila za sv. Franju Asiškog "naša sestra smrt" i predstavljati, za svakog čovjeka i za svakog od nas, iznenadnu prilika za upoznavanje nade i susret s Gospodinom. Neka nam Gospodin pomogne shvatiti tu vezu između molitve i nade. Molitva te vodi naprijed u nadi a kada zavlada tama treba više moliti! I tada će biti više nade. Hvala.

Pozdravljam hrvatske hodočasnike! S osobitom radošću pozdravljam djecu i mlade iz Bosne i Hercegovine te njihove domaćine - obitelji sa Sicilije. Dragi mladi, provodeći zajedno vrijeme kao braća i sestre u obiteljima koje vas primaju, imate mogućnost rasta u ozračju nade. Samo ćete tako vi, mladi katolici, pravoslavni i muslimani, moći sačuvati nadu kako biste živjeli u bratskijem, pravdenijem i mirnijem svijetu, koji je iskreniji i više po mjeri čovjeka. Ostanite uvijek čvrsti u vjeri i molite za mir i jedinstvo vaše zemlje i cijeloga svijeta. Od srca zahvaljujem obiteljima domaćinima na primjeru ljubavi i kršćanske solidarnosti: djecu treba uvijek braniti, štititi i primati s ljubavlju. Obećajem vam svoju duhovnu blizinu te svima vama udjeljujem Apostolski blagoslov.